Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (četrti senat)

z dne 6. marca 2012 *

„EKUJS — Jamstveni oddelek — Odhodki, izključeni iz financiranja — Sadje in zelenjava — Obveznost upravičenja odhodkov — Pogoji za priznanje organizacij proizvajalcev“

V zadevi T-230/10,

Kraljevina Španija, ki sta jo sprva zastopala M. Muñoz Pérez in A. Rubio González, nato A. Rubio González, abogados del Estado,

tožeča stranka,

proti

Evropski komisiji, ki jo zastopa F. Jimeno Fernández, zastopnik,

tožena stranka,

katere predmet je predlog za razglasitev delne ničnosti Sklepa Komisije 2010/152/EU z dne 11. marca 2010 o izključitvi nekaterih odhodkov držav članic iz naslova Jamstvenega oddelka Evropskega kmetijskega usmerjevalnega in jamstvenega sklada (EKUJS), Evropskega kmetijskega jamstvenega sklada (EKJS) in Evropskega kmetijskega sklada za razvoj podeželja (EKSRP) iz financiranja Evropske unije (UL L 63, str. 7) v delu, v katerem izključuje odhodke Kraljevine Španije v sektorju sadja in zelenjave,

SPLOŠNO SODIŠČE (četrti senat),

v sestavi I. Pelikánová, predsednica, K. Jürimäe (poročevalec) in M. van der Woude, sodnika,

sodni tajnik: J. Palacio González, glavni administrator,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 22. novembra 2011

izreka naslednjo

* Jezik postopka: španščina.

Sodbo

Dejansko stanje

1 Komisija je 7. aprila 2008 po petih preiskavah z referenčnimi številkami FV/2004/381/ES, FV/2005/301/ES, FV/2005/302/ES, FV/2006/354/ES, FV/2005/385/ES, ki jih je opravila služba za revizijo odhodkov za kmetijstvo Komisije Evropskih skupnosti glede pomoči v sektorju sadja in zelenjave, na podlagi določb člena 7(4) Uredbe Sveta (ES) št. 1258/1999 z dne 17. maja 1999 o financiranju skupne kmetijske politike (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 3, zvezek 25, str. 414) španske organe obvestila o ugotovitvah glede navedenih preiskav.

2 Kraljevina Španija je z dopisom z dne 27. maja 2008 zahtevala, da se zadeva predloži spravnemu organu. Ta je 29. oktobra 2008 podal končno poročilo. Komisija je Kraljevini Španiji svoje končno stališče sporočila 25. avgusta 2009.

3 Komisija je na podlagi argumentov, predstavljenih v zbirnem poročilu z dne 30. septembra 2009, s Sklepom 2010/152/EU z dne 11. marca 2010 o izključitvi nekaterih odhodkov držav članic iz naslova Jamstvenega oddelka Evropskega kmetijskega usmerjevalnega in jamstvenega sklada (EKUJS), Evropskega kmetijskega jamstvenega sklada (EKJS) in Evropskega kmetijskega sklada za razvoj podeželja (EKSRP) iz financiranja Evropske unije (UL L 63, str. 7, v nadaljevanju: izpodbijani sklep) odločila, da iz financiranja med drugim izključi dve vrsti odhodkov Kraljevine Španije v sektorju sadja in zelenjave.

4 Komisija je po eni strani za stroške ravnanja z embalažo uporabila prvi posebni popravek v znesku 33 339 525,05 EUR zaradi neprimernosti stroškov okoljskega ravnanja z embalažo. Po drugi strani pa je zaradi napačne uporabe meril za priznanje organizacije proizvajalcev SAT Royal uporabila drugi posebni stoodstotni popravek v znesku 4 940 378,44 EUR za pomoči, dodeljene tej organizaciji.

Postopek in predlogi strank

5 Kraljevina Španija je 21. maja 2010 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila to tožbo.

6 Kraljevina Španija Splošnemu sodišču predlaga, naj:

— izpodbijani sklep razglasi za ničen v delu, v katerem iz financiranja Unije izključuje nekatere odhodke Kraljevine Španije;

— Komisiji naloži plačilo stroškov.

7 Komisija Splošnemu sodišču predlaga, naj:

— tožbo zavrne;

— Kraljevini Španiji naloži plačilo stroškov.

Pravo

8 Kraljevina Španija v podporo tožbi navaja dva tožbena razloga. Prvi se v bistvu nanaša na to, da naj bi Komisije v zvezi z izključitvijo stroškov okoljskega ravnanja z embalažo napačno uporabila pravo pri razlagi določb Uredbe Sveta (ES) št. 2200/96 z dne 28. oktobra 1996 o skupni ureditvi trga za sadje in zelenjavo (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 3, zvezek 20, str. 55) in Uredbe Komisije (ES) št. 1433/2003 z dne 11. avgusta 2003 o podrobnih pravilih za uporabo Uredbe Sveta (ES) št. 2200/96

glede operativnih skladov, operativnih programov in finančne pomoči (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 3, zvezek 39, str. 431). Drugi pa se v bistvu nanaša na to, da naj bi Komisija v zvezi s pomanjkljivostmi sistema nadzora nad priznanjem organizacije proizvajalcev SAT Royal napačno uporabila pravo pri razlagi določb Uredbe št. 2200/96 in Uredbe Komisije (ES) št. 1432/2003 z dne 11. avgusta 2003 o podrobnih pravilih za uporabo Uredbe Sveta (ES) št. 2200/96 glede pogojev za priznanje organizacij proizvajalcev in začasno priznanje skupin proizvajalcev (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 3, zvezek 39, str. 424).

Prvi tožbeni razlog

9 Stranki se v okviru prvega tožbenega razloga v bistvu ne strinjata glede tega, ali morajo organizacije proizvajalcev na podlagi določb Uredbe št. 2200/96 in Uredbe št. 1433/2003 neposredno ali posredno nositi dodatne stroške okoljskega ravnanja z embalažo in ali morajo, zato da bi dobile finančno pomoč iz člena 15(1) Uredbe št. 2200/96, svoji prošnji za pomoč priložiti jasen pisni dokaz, ki upravičuje te stroške.

10 Za preizkus prvega tožbenega razloga je najprej treba opozoriti na upoštevne določbe in sodno prakso.

11 Prvič, člen 15 Uredbe št. 2200/96 določa:

„1. Finančna pomoč [Unije] se odobri pod pogoji iz tega člena organizacijam proizvajalcev, ki ustanovijo operativni sklad.

Ta sklad se vzdržuje s finančnimi prispevki, določenimi za proizvajalce člane na podlagi količin ali vrednosti sadja in zelenjave, ki se dejansko trži, in finančne pomoči iz prvega pododstavka.

2. Operativni sklad iz odstavka 1 se uporablja:

(a) za financiranje umikov s trga pod pogoji iz odstavka 3;

(b) za financiranje operativnega programa, ki se predloži pristojnemu nacionalnemu organu, in ga ta odobri v skladu s členom 16(1).

[…]

5. Finančna pomoč iz odstavka 1 je enaka višini dejansko plačanih finančnih prispevkov iz tega odstavka, vendar omejena na 50 % dejanskih izdatkov, ki nastanejo v skladu z odstavkom 2.

[…]“

12 Člen 18 Uredbe št. 1433/2003 z naslovom „Zahtevki za pomoč“ v odstavku 2(c) določa, da mora biti „[z]ahtevku […] priložena dodatna dokumentacija, iz katere [so] razvidn[i] stroški, nastali v zvezi z operativnim programom“.

13 V skladu s točko 2(c) Priloge I k Uredbi št. 1433/2003, naslovljene „Izbirna vsebina operativnih programov“, na katero se sklicuje v členu 8(2) te uredbe, operativni programi lahko med drugim vključujejo „posebne stroške […] okoljski[h] ukrep[ov,] vključno s stroški okoljskega upravljanja embalaže [ravnanja z embalažo]“.

14 Na koncu točke 2(c) Priloge I k Uredbi št. 1433/2003 je napoteno na opombo 3, kjer je navedeno:

„Okoljsko upravljanje embalaže [ravnanje z embalažo] je treba primerno utemeljiti in se mora ravnati v skladu z merili Priloge II k Direktivi 94/62/ES Evropskega parlamenta in Sveta o embalaži in odpadni embalaži […]“

15 Drugič, opozoriti je treba, da v skladu z ustaljeno sodno prakso EKUJS financira le intervencije, izvedene v skladu z določbami prava Unije v okviru skupne ureditve kmetijskih trgov (glej sodbi Sodišča z dne 8. maja 2003 v zadevi Španija proti Komisiji, C-349/97, Recueil, str. I-3851, točke od 45 do 47 in 49, in z dne 24. februarja 2005 v zadevi Grčija proti Komisiji, C-300/02, ZOdl., str. I-1341, točke od 32 do 36 in navedena sodna praksa).

16 Najprej je treba preizkusiti trditve Kraljevine Španije v podporo prvemu tožbenemu razlogu.

17 Na prvem mestu je treba ugotoviti, da Kraljevina Španija napačno trdi, da bi Komisija morala priznati, da so španski organi pravilno določili pavšalno stopnjo 17 %, ki so jo uporabili glede dodatnih stroškov v primerjavi s konvencionalnimi stroški. Iz spisa je namreč razvidno, da čeprav Komisija priznava, da stopnja 17 %, ki je bila sprejeta v obravnavanem primeru, kot taka ni nesorazmerna, Kraljevini Španiji očita, da je pri izračunu te stopnje upoštevala stroške okoljskega ravnanja z embalažo, ne da bi predložila kakršen koli dokaz, da so ti stroški nastali organizacijam proizvajalcev ali njihovim članom.

18 Na drugem mestu je treba preizkusiti, ali je Komisija, kot trdi Kraljevina Španija, napačno uporabila pravo, ko je zahtevala, da morajo stroške okoljskega ravnanja z embalažo obvezno nositi organizacije proizvajalcev.

19 V zvezi s tem je treba poudariti, da se v skladu z določbami člena 15(5), prvi pododstavek, Uredbe št. 2200/96 finančna pomoč Unije izračuna glede na „dejanske izdatke“, med drugim v okviru financiranja z operativnimi skladi operativnega programa. Prav tako morajo biti na podlagi določb člena 18(2)(c) Uredbe št. 1433/2003 prošnjam za pomoč, ki jih vložijo organizacije proizvajalcev, priloženi dokazi glede stroškov, nastalih v zvezi z operativnim programom.

20 Iz navedenih določb je razvidno, da je na podlagi operativnega programa organizaciji proizvajalcev mogoče finančno pomoč Unije dodeliti le, če se predloži dokaz o stroških, nastalih v zvezi z navedenim programom.

21 Te razlage zadevnih določb ne more izpodbiti trditev Kraljevine Španije, da taka zahteva ne velja za operativne programe, pri katerih nastanejo stroški zaradi okoljskega ravnanja z embalažo, saj iz določb Direktive Evropskega parlamenta in Sveta 94/62/ES z dne 20. decembra 1994 o embalaži in odpadni embalaži (UL L 365, str. 10), navedene v opombi 3 Priloge I k Uredbi št. 1433/2003, izhaja, da so za ravnanje s to embalažo odgovorni distributerji, tako da ne bi bilo logično, če bi navedena uredba zahtevala, da stroške ravnanja z embalažo nosijo organizacije proizvajalcev, ki za to niso odgovorne.

22 Najprej je treba ugotoviti, da pravilo, na katerega je bilo opozorjeno v točki 20 zgoraj, ne izključuje upoštevanja stroškov, nastalih pri okoljskem ravnanju z embalažo, kadar kot v obravnavanem primeru navedene stroške neposredno nosijo distributerji, posredno pa organizacije proizvajalcev. Zahteva se namreč zgolj dokaz, da zadevne stroške neposredno ali posredno nosijo organizacije proizvajalcev.

23 Nato je treba opozoriti, da Uredba št. 1433/2003 vsebuje podrobna pravila za uporabo Uredbe št. 2200/96 glede operativnih skladov, operativnih programov in finančne pomoči. Zato se, kot izhaja iz ugotovitev v točkah 19 in 20 zgoraj, s členom 18(2)(c) Uredbe št. 1433/2003, ker določa, da morajo biti prošnjam za pomoč, ki jih vložijo organizacije proizvajalcev, priloženi dokazi o stroških, nastalih v zvezi z operativnim programom, izvaja pravilo, določeno v členu 15(5) Uredbe št. 2200/96.

24 V nasprotju s tem pa niti Uredba št. 2200/96, niti Uredba št. 1433/2003, niti Direktiva 94/62, na katero je napoteno v opombi 3 Priloge I k Uredbi št. 1433/2003, ne določajo nobenega odstopanja, ki bi ga bilo mogoče uporabiti v okviru operativnih programov, pri katerih nastanejo stroški zaradi okoljskega ravnanja z embalažo, od pravila, ki izhaja iz določb člena 15(5) Uredbe št. 2200/96 in člena 18(2) Uredbe št. 1433/2003 in po katerem se finančna pomoč Unije izračuna glede na dejanske stroške, katerih nastanek mora zato dokazati prosilec za pomoč, in sicer so to v obravnavanem primeru organizacije proizvajalcev.

25 Iz zgornjih ugotovitev izhaja, da Kraljevina Španija Komisiji napačno očita, da je ta napačno uporabila pravo, ker je zahtevala, da morajo stroške okoljskega ravnanja z embalažo obvezno nositi organizacije proizvajalcev.

26 Na tretjem mestu je treba presoditi, ali je, kot trdi Kraljevina Španija, zahteva, da morajo organizacije proizvajalcev predložiti dokaz, da so neposredno ali posredno nosile stroške, nastale v zvezi z okoljskim ravnanjem z embalažo, nesorazmerna.

27 Natančneje, Kraljevina Španija trdi, da organizacijam proizvajalcev ni treba imeti dokumentiranih dokazov o natančnih zneskih, ki so bili plačani za okoljsko ravnanje z embalažo, in da distributerji te stroške tako kot druge stroške proizvodnje prenašajo na organizacije proizvajalcev.

28 V zvezi s tem je treba opozoriti, da načelo sorazmernosti, ki je eno temeljnih načel prava Unije, zahteva, naj ravnanje institucij Unije ne prestopi meja tistega, kar je primerno in potrebno za uresničitev legitimnih ciljev, ki jim sledi zadevna ureditev, pri tem pa je treba takrat, ko je mogoče izbirati med več primernimi ukrepi, uporabiti najmanj omejujočega, povzročene neugodnosti pa ne smejo biti čezmerne glede na zastavljene cilje (glej sodbo Sodišča z dne 4. oktobra 2007 v zadevi Geuting, C-375/05, ZOdl., str. I-7983, točka 45 in navedena sodna praksa).

29 Glede sodnega nadzora okoliščin uveljavitve takega načela ob upoštevanju široke diskrecijske pravice, ki jo ima zakonodajalec Unije glede skupne kmetijske politike, lahko le očitna neprimernost sprejetega ukrepa glede na cilj, ki mu sledi Komisija, vpliva na zakonitost tega ukrepa (glej v tem smislu zgoraj v točki 28 navedeno sodbo Geuting, točka 46 in navedena sodna praksa).

30 Prvič, v obravnavanem primeru je treba zavrniti trditev Kraljevine Španije, da je na podlagi Priloge I k Uredbi št. 1433/2003 dovoljeno, da se v operativne programe vključijo stroški, nastali zaradi okoljskega ravnanja z embalažo, ne da bi določala kakršen koli pogoj v zvezi s subjektom, ki jih mora nositi.

31 Kot je bilo namreč že navedeno v točki 24 zgoraj, uredbi št. 2200/96 in št. 1433/2003 ne določata nobenega odstopanja od pravila, ki izhaja iz določb člena 15(5) Uredbe št. 2200/96 in člena 18(2) Uredbe št. 1433/2003.

32 Drugič, v nasprotju s tem, kar v bistvu trdi Kraljevina Španija, ni mogoče sprejeti, da se je za dokaz dejanskega obstoja stroškov, ki so jih posredno nosile organizacije proizvajalcev, dovolj opreti na domnevno logično hipotezo, po kateri je bila glede na prakso prodajna cena, ki so jo organizacije proizvajalcev zaračunale distributerjem, znižana, da bi se upoštevalo, da so distributerji nosili stroške ravnanja z embalažo zadevnih proizvodov.

33 Taka argumentacija je namreč po eni strani v očitnem nasprotju s pravilom, na katero je bilo opozorjeno v točki 20 zgoraj. Po drugi strani pa ni mogoče izključiti, da je namesto znižanja prodajne cene, ki jo organizacije proizvajalcev zaračunajo distributerjem, mogoče dodatni strošek, ki je nastal zaradi okoljskega ravnanja z embalažo, prenesti naprej po prodajni verigi z zvišanjem prodajnih cen, ki jih distributerji zaračunajo svojim strankam.

34 Zato je pravilo, na katero je bilo opozorjeno v točki 20 zgoraj, mogoče izpolniti zgolj, če prosilec za pomoč dokaže, da so stroški bodisi neposredno bodisi posredno dejansko nastali.

35 Tretjič, v nasprotju s tem, kar trdi Kraljevina Španija, zahteva, da mora prosilec za pomoč to dokazati, obstaja tudi, če je država članica tako kot v obravnavanem primeru v skladu z določbami Uredbe št. 1433/2003 dodatne stroške, ki so nastali zaradi ravnanja z embalažo, določila približno v primerjavi s konvencionalnimi stroški. Posledica take trditve bi namreč bila, da bi v nasprotju s pravilom, na katero je bilo opozorjeno v točki 20 zgoraj, organizacije proizvajalcev, ki niso nosile nobenih dodatnih stroškov, lahko dobile zadevno pomoč.

36 Iz zgornjih ugotovitev izhaja, da v trditvah Kraljevine Španije ni dovolj upoštevan legitimni cilj, ki mu sledi zadevna ureditev in ki je zagotoviti, da se v okviru skupne ureditve kmetijskih trgov finančne intervencije izvajajo v skladu s pravom Unije, kot je bilo opozorjeno v točki 15 zgoraj. Zato niti na podlagi trditev Kraljevine Španije niti na podlagi elementov iz spisa ni mogoče ugotoviti, da je Komisija s tem, da je zahtevala, da organizacija proizvajalcev predloži dokaz, da je nosila stroške, nastale zaradi okoljskega ravnanja z embalažo, kršila načelo sorazmernosti.

37 Ker nobena trditev, ki jo je Kraljevina Španija navedla v podporo prvemu tožbenemu razlogu, ni utemeljena, je ta tožbeni razlog treba zavrniti.

Drugi tožbeni razlog

38 Stranki se v okviru drugega tožbenega razloga v bistvu ne strinjata glede tega, ali se člen 14 Uredbe št. 1432/2003 uporablja samo za fizične in pravne osebe, proizvajalke sadja in zelenjave, ki so kot članice združene v organizacijo proizvajalcev, kakršna je SAT Royal, ali tudi – če so članice pravne osebe – za fizične ali pravne osebe, ki imajo nadzor nad njihovim družbenim kapitalom.

39 Za preizkus drugega tožbenega razloga je najprej treba opozoriti na upoštevne določbe.

40 Člen 11(1)(d), točka 3, Uredbe št. 2200/96 določa:

„V tej uredbi izraz ‚organizacija proizvajalcev' pomeni vsako pravno osebo:

[…]

(d) katere statut določa:

[…]

(3) pravila, ki omogočajo članom, da demokratično preverjajo svojo organizacijo in njene odločitve;

[…]"

41 V uvodni izjavi 14 Uredbe št. 1432/2003 je navedeno:

„Da se zagotovi, da organizacije proizvajalcev dejansko predstavljajo neko minimalno število proizvajalcev, bi morale države članice sprejeti ukrepe, da ne pride do tega, da bi manjšina članov, ki morda zagotavljajo večji del proizvodnje, v organizaciji proizvajalcev […] neupravičeno [obvladovala] upravljanj[e] in delovanj[e] te organizacije."

42 Člen 4 Uredbe št. 1432/2003 z naslovom „Minimalna velikost organizacij proizvajalcev“ v odstavku 1 določa:

„Določi se, da je minimalno število članov iz člena 11(2)(a) Uredbe […] št. 2200/96 pet proizvajalcev na kategorijo.“

43 Člen 13 Uredbe št. 1432/2003 z naslovom „Člani, ki niso proizvajalci“ določa:

„1. Države članice lahko določijo ali in pod kakšnimi pogoji je lahko fizična ali pravna oseba, ki ni proizvajalec, sprejeta za člana organizacije proizvajalcev.

2. Države članice pri določitvi pogojev iz odstavka 1 v skladu s členom 11(1)(a) in (d)[, točka]3[,] Uredbe […] št. 2200/96 zagotovijo, da:

[…]

(b) statut organizacij proizvajalcev vsebuje pravila, ki članom proizvajalcem omogoča, da na demokratičen način nadzorujejo svojo organizacijo in njene odločitve.

[…]“

44 Člen 14 Uredbe št. 1432/2003 z naslovom „Demokratični nadzor organizacij proizvajalcev“ določa:

„1. Države članice sprejmejo ukrepe, ki so potrebni za preprečitev zlorabe moči ali vpliva enega ali več članov v zvezi z upravljanem in delovanjem organizacije proizvajalcev.

2. Noben član organizacije proizvajalcev ne more imeti več kot 20 % glasovalnih pravic. Vendar pa lahko država članica ta odstotek poveča do največ 49 %, sorazmerno z deležem prispevka člana k vrednosti tržene proizvodnje organizacije proizvajalcev.“

45 Nato je treba v skladu s temi določbami preizkusiti trditve Kraljevine Španije, ki jih je navedla v podporo drugemu tožbenemu razlogu, ki ima dva dela.

46 Kraljevina Španija s prvim in glavnim delom tega tožbenega razloga Komisiji očita, da je menila, da je fizična oseba, ki ni proizvajalka, imela nadzor nad štirimi od devetih pravnih oseb, članic organizacije proizvajalcev SAT Royal, ker je bila ta fizična oseba lastnica 76 % kapitala ene od teh štirih pravnih oseb in skoraj stoodstotna lastnica kapitala drugih treh pravnih oseb, zaradi česar naj bi kršila zgoraj navedene določbe členov 13 in 14 Uredbe št. 1432/2003. Kraljevina Španija namreč meni, da je bilo samo teh devet pravnih oseb, in sicer gospodarskih družb, dejanskih članic te organizacije proizvajalcev, vsaka pa je v skladu z zgoraj navedenimi določbami imela manj kot 20 % glasovalnih pravic.

47 V zvezi s tem je treba poudariti, da iz določb uredb št. 2200/96 in št. 1432/2003, na katere je bilo opozorjeno v točkah od 40 do 43 zgoraj, jasno izhaja, da je namen ureditve Unije glede organizacij proizvajalcev zagotoviti njihovo demokratično delovanje, in sicer na podlagi dveh načel.

48 V skladu z določbami člena 11(1)(d), točka 3, Uredbe št. 2200/96 morajo člani organizacije proizvajalcev nadzorovati svojo organizacijo in njene odločitve. To načelo je tudi izrecno potrjeno s posebnimi določbami člena 13(2)(b) Uredbe št. 1432/2003.

49 Iz členov 4 in 14(2) Uredbe št. 1432/2003 pa izhaja, da je minimalno število članov organizacije proizvajalcev pet proizvajalcev in da nobeden od teh članov načeloma ne more imeti več kot 20 % glasovalnih pravic. Te določbe se nanašajo na cilj iz uvodne izjave 14 Uredbe št. 1432/2003, kakor je

bila navedena v točki 41 zgoraj. Prav tako ni sporno, da se navedene določbe uporabljajo tako za članice organizacij proizvajalcev, ki so fizične osebe, kakor za članice, ki so pravne osebe, in da ima v obravnavanem primeru vsaka od teh članic en glas v organizaciji proizvajalcev SAT Royal.

50 Vendar ko države članice opravljajo nadzor nad demokratičnim delovanjem organizacije proizvajalcev, ne smejo zanemariti identitete fizičnih ali pravnih oseb, ki so lastnice kapitala članov organizacije proizvajalcev. Če takega preverjanja ne bi bilo, bi se namreč lahko ista fizična ali pravna oseba, ki je večinska ali celo stoodstotna lastnica kapitala več članov organizacije proizvajalcev in ima tako nad temi člani, zlasti nad njihovimi odločitvami, nadzor, skrivala za navedenimi člani.

51 V takih okoliščinah bi bilo mogoče zaobiti načelo, opisano v točki 49 zgoraj, saj navidezno število članov organizacije proizvajalcev ne bi predstavljalo števila članov organizacije proizvajalcev, ki so resnično samostojni.

52 Te ugotovitve ne more izpodbiti dejstvo, da v obravnavanem primeru zadevna fizična oseba ni proizvajalka. Nasprotno, poudariti je treba, da so v okoliščinah obravnavanega primera člani organizacije proizvajalcev SAT Royal proizvajalci. Zato je treba ugotoviti, da to, da je zadevna fizična oseba, ki ni proizvajalka, večinska ali celo stoodstotna lastnica kapitala več članov proizvajalcev organizacije proizvajalcev SAT Royal, pomeni kršitev dveh načel prava Unije, katerih namen je zagotoviti demokratično delovanje organizacije proizvajalcev in ki sta opisani v točkah 48 in 49 zgoraj. Ne samo da v teh okoliščinah navidezno število članov organizacije proizvajalcev ne predstavlja števila članov organizacije proizvajalcev, ki so resnično neodvisni, pri čemer gre za kršitev drugega načela, opisanega v točki 49 zgoraj, ampak tudi sami člani proizvajalci dejansko nimajo nadzora nad organizacijo proizvajalcev in nad njenimi odločitvami, saj nekatere člane proizvajalce nadzoruje oseba, ki ni proizvajalka, pri čemer gre za kršitev prvega načela, opisanega v točki 48 zgoraj.

53 Iz zgoraj navedenega izhaja, da je v nasprotju s tem, kar trdi Kraljevina Španija, Komisija pravilno ugotovila, da je treba zato, da bi se zagotovilo demokratično delovanje organizacij proizvajalcev, upoštevati identiteto fizičnih ali pravnih oseb, ki nadzorujejo člane organizacij proizvajalcev.

54 Prvi del drugega tožbenega razloga je zato treba zavrniti kot neutemeljen.

55 Kraljevina Španija glede drugega dela drugega tožbenega razloga, ki ga navaja podredno, trdi, da je Komisija storila napako pri presoji odstotka glasovalnih pravic v organizaciji proizvajalcev SAT Royal, ki jih ima posredno ista fizična oseba. Komisija naj bi v obravnavanem primeru tako napačno ugotovila, da navedena oseba nadzoruje štiri od devetih članov te organizacije proizvajalcev. Kraljevina Španija pa zatrjuje, da je ta fizična oseba, ki ni proizvajalka, nadzorovala zgolj tri od teh devetih članov organizacije proizvajalcev. Kraljevina Španija tako trdi, da ima ta fizična oseba v organizaciji proizvajalcev SAT Royal posredno zgolj 33 % glasovalnih pravic, ne pa 44,44 %. Ta odstotek naj bi bil v skladu z zgornjo mejo glasovalnih pravic, kot jo je Kraljevina Španija povečala v skladu s členom 14(2) Uredbe št. 1432/2003.

56 V zvezi s tem zadostuje poudariti, prvič, da tudi če bi zadevna fizična oseba, kot zatrjuje Kraljevina Španija, nadzorovala zgolj tri od devetih članov organizacije proizvajalcev, je iz dokumentov, priloženih k odgovoru na tožbo, razvidno, da je bil del tržene proizvodnje teh treh pravnih oseb glede na vrednost tržene proizvodnje organizacije proizvajalcev 11,8 %, in drugič, da Kraljevina Španija te številke ni izpodbijala.

57 Na podlagi določb člena 14(2), drugi stavek, Uredbe št. 1432/2003 pa mora biti povečanje maksimalnega odstotka 20 % glasovalnih pravic, ki jih ima en sam član, ki ga izvede država članica, sorazmerno z deležem prispevka tega člana k vrednosti tržene proizvodnje organizacije proizvajalcev.

58 Če bi zato, kot je trdila Komisija, v obravnavanem primeru zadevna fizična oseba nadzorovala samo tri od devetih članov organizacije proizvajalcev, pri čemer ima vsak od teh članov v organizaciji proizvajalcev po en glas, bi ta fizična oseba imela 33 % glasovalnih pravic, kar bi bilo sicer v skladu z zgornjo mejo, ki jo je določila Kraljevina Španija, vendar bi bilo občutno večje od dela vrednosti proizvodnje treh pravnih oseb, ki naj bi jih nadzorovala v okviru organizacije proizvajalcev.

59 V teh okoliščinah mora Kraljevina Španija v skladu z določbami člena 14(1) Uredbe št. 1432/2003 in zaradi zagotovitve demokratičnega delovanja organizacije proizvajalcev sprejeti potrebne ukrepe, zato da bi se navedeni fizični osebi onemogočilo, da ima v organizaciji proizvajalcev nadzor nad več kot 20 % glasovalnih pravic.

60 Iz zgoraj navedenega izhaja, da drugi del drugega tožbenega razloga ni upošteven in da je treba drugi tožbeni razlog zavrniti v celoti.

61 Zato je treba tožbo v celoti zavrniti.

Stroški

62 V skladu s členom 87(2) Poslovnika Splošnega sodišča se neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni. Ker Kraljevina Španija ni uspela, se ji v skladu s predlogi Komisije naloži plačilo stroškov.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (četrti senat)

razsodilo:

1. Tožba se zavrne.

2. Kraljevini Španiji se naloži plačilo stroškov.

Pelikánová Jürimäe Van der Woude

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourgu, 6. marca 2102.

Podpisi